

REHABILITADA UN SEGLE DESPRÉS

La casa Bosch i Alsina

La «vocació» rehabilitadora de les empreses immobiliàries ha aconseguit recuperar per a Barcelona un vell edifici de la Plaça de Catalunya. Els nous costums urbans i les exigències d'un vell negoci es donen la mà en el futur de la Barcelona olímpica.

R. A.

Ròmul Bosch i Alsina va ser un dels homes més destacats d'allò que els novel·listes han anomenat la «ciutat dels prodigis». Alcalde de la ciutat, aquesta li posà el seu nom a un dels molls, encara que més tard el rebatejaria com a Moll de la Fusta. Navilier, polític i, en definitiva, un home del nou-cents.

Tres anys després de l'esdeveniment que marcà aquella època, l'Exposició Universal de 1888, Ròmul Bosch es va fer amb un solar de la Rambla de Catalunya, xamfrà Ronda Universitat. La ciutat anava en aquells moments encesa per la polèmica sobre la configuració futura de la Plaça de Catalunya. Ròmul Bosch no s'ho pensà dues vegades i encarregà la construcció del xamfrà a l'arquitecte Pere Bassegoda i Mateu.

Quasi un segle més tard, i a l'empara del luxós sostre del menjador del mateix casal, un nombrós públic es congregava per escoltar les paraules d'un

Ròmul Bosch i Alsina, propietari de l'edifici i Bonaventura Bassegoda, un dels arquitectes.

representant de l'ajuntament —Serra Martí, ell també emparentat amb una vella nissaga industrial—, un descendent de l'arquitecte i el president de l'empresa encarregada de la rehabilitació de l'edifici. En acabar el seu discurs, el representant de l'empresa s'acomiadà amb la frase: «Queda molt per fer a la ciutat. La Barcelona vella reclama la seva rehabilitació.» L'emoció va recórrer l'espina dels assistents, la gran majoria, gent del gremi de la construcció i de les immobiliàries.

És la *febre d'or*, renovada cent anys després per la cita olímpica. Si abans era l'expansió aritmètica de l'Eixample el que actuava com a motor de la *febre*, ara la ciutat creix cap a l'interior.

La vocació rehabilitadora de les empreses immobiliàries va lligada al que els sociòlegs han previst com a probable i progressiva invasió del centre per part de noves i benestants classes urbanes, molt a la manera de ciutats com Hamburg o París. L'exemple municipal de la plaça Reial, poblada per famosos, o de la façana marítima, no ha estat encara un reclam suficient per a aquests joves executius, però el que ha començat per l'Eixample i amenaça de succeir amb el Casc Antic, va per aquest camí. En tot cas, els nous *masters de l'univers* s'han sentit del tot seduïts pels àtics de la Casa Bosch i Alsina, estratègicament amagats darrere les punxes que coronen la façana.

De la Casa Bosch i Alsina queden nombrosos estudis i aquarel·les realitzades durant la construcció. Aquesta la començà Pere Bassegoda, però acabà incorporant també l'ofici dels dos nebots —Joaquim i Bonaventura— que firmen ensems els plànols de l'edifici. La construcció, considerada com de gòtic català, manté el valor afegit dels magnífics treballs d'artesans del seu temps com Faustí Vancells o J. Rossell. □

Interior de la Casa Bosch i Alsina.